

Sygn. akt VI Ka 260/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014r.

sprawy J. H.

obwinionego z art. 96§3 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 9 grudnia 2013r. sygn. akt II W 673/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego J. H. od zarzucanego mu czynu;

II. kosztami w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 260/14

UZASADNIENIE

J. H. został obwiniony o to, że:

od dnia 17.12.2012r. do dnia 23.05.2013r. wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd marki A. (...)do kierowania lub używania w dniu 27.06.2012r., (...) na ul. (...)w J., tj. **o czyn z art. 96§3 kw** .

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 9 grudnia 2013r. w sprawie II W 673/13:

I. uznał obwinionego J. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 96§3 kw i za to na podstawie art. 96§3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych;

II. na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 118§1 kpw w zw. z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U.2001.118.1269) obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych, a na podstawie art. 1, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. 1983.49.223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości 30 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony J. H. zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że obwiniony nie wypełnił obowiązku wynikającego z art. 96§3 kw, podczas gdy nie został skutecznie do tego zobligowany,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że kierujący samochodem osobowym marki A. (...)o nr rej (...)w dniu 27.06.2013r. o godzinie 18,32 przejechał przez skrzyżowanie ulic (...)i Alei (...)w J.w chwili, gdy sygnał świetlny nadawa przez sygnalizator S-1 umieszczony przed skrzyżowaniem był koloru czerwonego, podczas gdy dołączono do akt tylko zdjęcie, z którego nie wynika w sposób jednoznaczny, że samochód przejechał na czerwonym świetle, gdyż mógł się zatrzymać za sygnalizatorem, np. z powodu awarii technicznej;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż pismem z dnia 4.12.2013 roku obwiniony został wezwany do wskazania osoby, która kierowała w/w pojazdem, podczas gdy w tym wezwaniu straż miejska zwraca się o przesłanie „prawidłowo wypełnionego załączonego oświadczenia załączonego do kierowanej do pana korespondencji”;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż obwiniony otrzymał wezwanie z dnia 4.12.2013 roku, podczas gdy obwiniony nie otrzymał tego wezwania, a zapoznał się z nim dopiero w momencie przeglądania akt po wydaniu wyroku;
- naruszenie prawa materialnego – art. 96§3 kw poprzez uznanie, iż odpowiedź firmy (...) sp. Z o.o. z siedzibą w O. na wezwanie straży miejskiej jest zaniechaniem udzielenia odpowiedzi;
- naruszenie prawa materialnego – art. 96§3 kw poprzez uznanie, iż J. H. był zobowiązany do wskazania komu powierzył pojazd, gdzie w rzeczywistości straż miejska nie zobowiązywała go do tego;
- naruszenie prawa procesowego poprzez nieudowodnienie, iż J. H. nie wykonał obowiązku poinformowania o faktycznym użytkowniku pojazdu w chwili popełnienia domniemanego wykroczenia oraz udowodniono, iż J. H. ma wiedzę, kto to wykroczenie popełnił;
- naruszenie prawa procesowego – art. 168 kp w zw. z art. 69 kp kpws. ow. poprzez nie uznanie, że sygnalizacja świetlna na tym skrzyżowaniu jest błędnie ustawiona, i to w sposób świadomy przez straż miejską, po to aby wymuszać popełnianie rzekomych wykroczeń, a przez to wyłudzać pieniądze za te wykroczenia, o czym w szczególności o tym konkretnym przypadku powszechnie informują media i prasa, w tym telewizja (...), a co za tym idzie sąd popiera co najmniej wątpliwą moralnie działalność straży miejskiej, a powinien stać na straży praworządności;
- naruszenie prawa procesowego – art. 16 kp w zw. z art. 8 kpow poprzez niepouczanie obwinionego o ciężących na nim obowiązkach i o przysługujących mu uprawnieniach.

Wskazując na powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że J. H. jako osoba reprezentująca firmę będącą właścicielem pojazdu stosownie do art. 78 ust. 4 p.r.d. miał obowiązek na żądanie uprawnionego organu wskazać komu w dniu 10 lipca 2012 r., w oznaczonym czasie powierzył do kierowania lub używania swój samochód, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Zgodzić się należy ze skarżącym, iż sąd I instancji błędnie przyjął, iż obwiniony nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z przepisu art.78 ust4 p.r.d.

Na wezwanie Straży Miejskiej w J. obwiniony przesłał pismo z dnia 30 listopada 2012r. informujące, że firma będąca właścicielem pojazdu nie jest w stanie wskazać osoby prowadzącej pojazd w dniu zarejestrowania przez Straż Miejską wykroczenia, bowiem nie jest prowadzony ewidencji użytkowników pojazdów (pismo k. 8). Następnie pismem z dnia 4 grudnia 2012r. Straż Miejska zwróciła się do J. H. o nadesłanie prawidłowo wypełnionego oświadczenia załączonego do wcześniej kierowanej korespondencji (pismo Straży Miejskiej k. 9). Błędnie zdaniem sądu odwoławczego sąd rejonowy przyjmuje, iż nie odesłanie przez J. H. „prawidłowo” wypełnionego oświadczenia wypełnia ustawowe znamiona wykroczenia z art. 96§3 k.w. Wbrew stanowisku sądu I instancji obwiniony jako przedstawiciel firmy będącej właścicielem przedmiotowego pojazdu wskazał, iż nie jest w stanie podać danych osób używających pojazd krytycznego dnia. Żadne przepisy nie nakładają w takim wypadku na właściciela pojazdu podejmowania jakichkolwiek czynności wyjaśniających. W tej sytuacji zdaniem sądu odwoławczego domaganie się przez Straż Miejską w J. odesłania przez obwinionego wypełnionego oświadczenia dołączonego do korespondencji było bezcelowe, a fakt nieodesłania uznany za odmowę udzielenia odpowiedzi i tym samym za działanie wyczerpujące znamiona zarzucanego obwinionemu wykroczenia.

Zauważyć także należy, iż wykonaniem obowiązku będzie również alternatywne wskazanie osoby, która mogła kierować pojazdem w oznaczonym czasie, co może mieć miejsce wówczas, gdy kilku domowników korzysta z pojazdu, a klucze do niego znajdują się w miejscu dostępnym dla wszystkich. A w takiej sytuacji może nie dojść do ustalenia osoby, która kierowała pojazdem w określonym czasie i miejscu (por. Stefański R. A. „Prawo o ruchu drogowym. Komentarz” LEX,2008).

W sytuacji zatem jak w niniejszej sprawie, gdzie obwiniony potwierdził, iż pojazd uwidoczniony na zdjęciu w trakcie popełnienia wykroczenia polegającego na przejechaniu skrzyżowania na czerwonym świetle jest jednym z pojazdów używanych w firmie, której jest przedstawicielem i zawęził tym samym krąg potencjalnych kierowców tego pojazdu do pracowników i współpracowników jego firmy uznać należy, że sprostął on obowiązkowi wynikającemu z art.78 ust. 4 p.r.d.

Stąd też Sąd Odwoławczy uznał, iż J. H. w istocie nie mógł udzielić precyzyjnej informacji Straży Miejskiej kto w dniu 27 czerwca 2012 r. mógł kierować pojazdem należącym do firmy, której jest przedstawicielem. Na podstawie art. 5 § 1 pkt. 2 k.p.o.w. uniewinnił go od popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.p.o.w. uznając, iż czyn ten nie wypełnia znamion wskazanego wykroczenia.

Rozpoznanie pozostałych zarzutów zawartych w apelacji obwinionego było zbyteczne dla wydania wyroku w niniejszej sprawie (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.o.w.)

Kosztami postępowania natomiast stosownie do art. 118 § 2 k.p.o.w. obciążono Skarb Państwa.